

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7Cdo/203/2017
Identifikačné číslo spisu:	7812202245
Dátum vydania rozhodnutia:	26.04.2018
Meno a priezvisko:	JUDr. Lubor Šebo
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2018:7812202245.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne: C. N., bytom G., C. XXX, zastúpená JUDr. Miroslavou Slovinskou, advokátkou so sídlom Štefánikovo námestie 13, 052 01 Spišská Nová Ves, za účasti intervenienta na strane žalobkyne J. Š., bytom T.W., Y. XX, proti žalovanému: M. L., bytom Č. XXX, podnikajúcemu pod obchodným menom M. L. S. D., D. C. G. Č. XXX, IČO: XX XXX XXX, zastúpenému JUDr. Ladislavom Törökom, advokátom so sídlom Šafárikova 8, 048 01 Rožňava, o zaplatenie 3.800,- € s prisl., vedenej na Okresnom súde Rožňava pod sp. zn. 9 C 118/2012, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 26. apríla 2017 sp. zn. 11 Co 357/2016, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach z 26. apríla 2017 sp. zn. 11 Co 357/2016 v potvrdzujúcej časti vo veci samej a v časti náhrady trov konania z r u š u j e a v e c m u v rozsahu zrušenia vracia na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Rožňava (ďalej „súd prvej inštancie“) rozsudkom zaviazal žalovaného zaplatiť žalobkyni 3.502,64 € s 9 % úrokmi z omeškania ročne zo sumy 1.771,81 € od 13.6.2012 do zaplatenia a 5 % úroky z omeškania ročne zo sumy 1.730,83 € od 16.4.2016 do zaplatenia, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. V prevyšujúcej časti žalobu zamietol a vyslovil, že o trovách konania rozhodne do 30 dní od právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej. Žalobkyňa sa domáhala proti žalovanému zaplatenia sumy z dôvodu, že 15. októbra 2010 uzavrela so žalovaným ústnu zmluvu, na základe ktorej sa žalovaný zaviazal vykonať opravu - rekonštrukciu kuchyne a kúpeľne v rodinnom dome, pozostávajúcu z umiestnenia sprchovacieho kúta, umývadla, vybetónovania podlahy a zníženia stropu v miestnosti užíwanej ako kuchyňa - kúpeľňa. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že je daná objektívna zodpovednosť žalovaného za vzniknuté vady, pričom nie je rozhodujúce, či vady vznikli nesprávnym výkonom stavebných úprav alebo vadnosťou materiálu použitého pri stavebných úpravách. Po vykonaní stavebných úprav vznikli viaceré vady, ktoré podľa záverov znaleckých posudkov boli odstrániteľné, žalovaný však vady neodstránil v lehotách opakovane mu poskytnutých zo strany žalobkyne, preto súd dospel k záveru, že žalobkyňa si dôvodne uplatnila právo na zrušenie zmluvy v zmysle ust. § 655 ods. 1, § 48 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ktoré bolo uplatnené v záručnej dobe. Súd prvej inštancie

konštatoval, že podľa ust. § 457 Občianskeho zákonníka, ak je zmluva neplatná alebo ak bola zrušená, je každý z účastníkov povinný vrátiť druhému všetko, čo podľa nej dostal. Žalobkyňa v záujme riadneho užívania miestnosti, bola nútená pristúpiť k oprave vytýkaných väd na vlastné náklady.

2. Krajský súd v Košiciach (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom z 26. apríla 2017 sp. zn. 11 Co 357/2016 odvolanie žalovaného proti výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti odmietol podľa § 386 písm. b/, § 359 CSP, lebo týmto rozhodnutím (výrokom) nebolo rozhodnuté v neprospech žalovaného a nebola mu spôsobená žiadna ujma na jeho právach, a preto žalovaný nie je na podanie odvolania proti tomuto výroku rozsudku oprávnený (procesne legitimovaný). Rozsudok v ostatnej časti, t.j. v napadnutom vyhovujúcom výroku, odvolací súd podľa § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil ako vecne správny, lebo dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodne podané a ním uplatnené odvolacie dôvody nie sú preukázané. V odôvodnení uviedol, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v potrebnom rozsahu a náležite zistil skutkový stav veci, vzal do úvahy iba skutočnosti preukázané vykonanými dôkazmi, ktoré vyhodnotil spôsobom ustanoveným v § 132 a nasl. O.s.p. a dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktorých založil svoje rozhodnutie. Aplikoval na zistený skutkový stav relevantné hmotnoprávne predpisy (ust. § 652 a nasl., § 48 ods. 1, § 457 Občianskeho zákonníka), ktoré aj správne vyložil a vyvodil zodpovedajúce právne závery o právach a povinnostiach sporových strán. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie aj riadne, zrozumiteľne a presvedčivo odôvodnil tak, že spĺňa zákonom požadované náležitosti podľa § 157 ods. 2 O.s.p. účinného do 30.6.2016, a nedošlo preto k odňatiu možnosti žalovaného konať pred súdom. Odvolací súd poukazuje na to, že žalovaný nedôvodne vytýka súdu prvej inštancie, že v odôvodnení rozsudku sa nevysporiadala s námietkou premĺčania, ktorú žalovaný mal uplatniť v podaní z 24. marca 2016. Podľa odvolacieho súdu súd prvej inštancie nemal žiadny dôvod vo svojom rozhodnutí vysporiadať sa s „námietkou premĺčania práva“, pretože žalovaný v podaní z 24. marca 2016, doručenom súdu 29. marca 2016 (č.l. 308) kvalifikovanú námietku premĺčania nevzniesol, resp. výslovne sa nedovolal premĺčania práv. Za vznesenie námietky premĺčania nie je podľa odvolacieho súdu možné považovať iba všeobecné tvrdenie konajúceho (strany sporu), že právo je premĺčané. Poukázal na to, že žalovaný má dôkazné bremeno, povinnosť tvrdenia a dokazovania (§ 101 ods. 1, § 120 ods. 1 O.s.p.) spočívajúce v povinnosti uviesť a preukázať všetky skutkové okolnosti premĺčania práva, t.j. že (a kedy) uplynula právnym predpisom presne vymedzená doba a že oprávnený subjekt svoje právo nevykonával, aj keď mal tak urobiť. Tieto skutkové okolnosti osvedčujúce existenciu premĺčania práva však žalovaný v konaní pred súdom prvej inštancie nielenže nepreukazoval, ale ani netvrdil, preto - keďže žalovaný v rámci svojej obrany v spore sa premĺčania práva kvalifikovanou námietkou (právnym úkonom) nedovolal, súd prvej inštancie nemal dôvod v konaní prioritne skúmať, či uplatnený nárok je premĺčaný. Odvolací súd ďalej konštatoval, že ani v odvolacom konaní sa žalovaný účinne nedovolal premĺčania práva kvalifikovaným právnym úkonom, keďže v podanom odvolaní po citácii ustanovení § 100 ods. 1, § 101, § 107 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka iba všeobecne uvádza, ako zákon upravuje premĺčanie práva na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia, dĺžku a plynutie subjektívnej a objektívnej premĺčacej doby, a argumentuje tým, že v konaní pred súdom prvej inštancie poukazoval na premĺčanie práva na vydanie bezdôvodného obohatenia, resp. že podľa jeho názoru nárok žalobkyne o zaplatenie sumy 2.028,29 € je premĺčaný; neuviedol však žiadne konkrétne rozhodné skutočnosti, ktoré by odôvodňovali záver o márnom uplynutí premĺčacej doby a premĺčaní práva v časti rozšírenej žaloby o zaplatenie sumy 2.028,29 €. Odvolací súd poznamenal, že sa môže zaoberať námietkou premĺčania vznesenou až v odvolacom konaní len v takom prípade, ak námietka premĺčania nie je spojená s neprípustným uplatňovaním nových skutočností a dôkazov, keďže cieľom systému neúplnej apelácie je zvýšiť zodpovednosť účastníkov konania (tým, že ich vedie k tomu, aby všetky rozhodné skutočnosti a potrebné dôkazy uplatnili už pred súdom prvej inštancie a neponechávali si ich až na odvolacie konanie), preto nemôže byť v neprospech žalobcu, ktorý nemá dôkazné bremeno vo vzťahu k premĺčaniu práva, ak žalovaný námietku premĺčania vznesie až v priebehu odvolacieho konania a zo skutkových zistení súdu prvej inštancie nevyplýva, že márne uplynula premĺčacia doba.

3. Žalovaný podal voči rozsudku odvolacieho súdu dovolanie z dôvodu, že dovolanie je prípustné podľa ustanovení § 420 písm. f/ CSP, nakoľko súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý

proces, a to tým, že odvolací súd nepovažoval žalovaným vznesenú námietku premlčania ani v odvolacom konaní za opodstatnenú a za účelom zistenia jej opodstatnenia nevykonával žiadne dôkazy, podobne ako aj súd prvej inštancie, ktorý sa dokonca s námietkou premlčania vznesenou žalovaným nezaoberal. Namieta aj ignoráciu odvolacieho súdu znaleckých posudkov oboch súdom ustanovených znalcov pri odôvodnení odvolacieho súdu týkajúceho sa údajného platného odstúpenia - zrušenia žalobkyňou z dôvodu vád diela. Vzhľadom na skutkový a právny stav má za to, že rozsudok odvolacieho súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Právne závery odvolacieho súdu sú podľa neho nesprávne a žiadal rozhodnutie odvolacieho súdu zmeniť alebo zrušiť.

4. Žalobkyňa vo vyjadrení k dovolaniu žalovaného uviedla, že rozsudok odvolacieho súdu považuje za správny a zákonný a navrhla dovolanie ako nedôvodné odmietnuť.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie je dôvodné.

6. V danom prípade bolo dovolanie podané po 1. júli 2016, kedy nadobudol účinnosť nový civilný procesný kódex. Aj za účinnosti CSP treba dovolanie považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie aj podľa novej právnej úpravy nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (viď napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012 a 7 Cdo 92/2012).

7. Už v rozhodnutiach vydaných do 30. júna 2016 najvyšší súd opakovane vyjadril záver aktuálny aj v súčasnosti, v zmysle ktorého právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania (rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 357/2015, 4 Cdo 1176/2015, 5 Cdo 255/2014, 8 Cdo 400/2015). Otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

8. Právnu úpravu dovolania a dovolacieho konania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých sa môže táto výnimka uplatniť, nemožno v žiadnom prípade interpretovať rozširujúco; namiesto je tu skôr reštriktívny výklad (rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 319/2013, 1 Cdo 348/2013, 3 Cdo 357/2016, 3 ECdo 154/2013, 3 Cdo 208/2014). Narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená (meritórnym rozhodnutím) musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti - to platí o všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch.

9. Naďalej je tiež plne opodstatnené konštatovanie, že ak by najvyšší súd bez ohľadu na neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho prípadne zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane [porovnaj rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) sp. zn. II. ÚS 172/03].

10. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho

súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a 421 CSP.

11. Podľa § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

12. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

13. Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 1 CSP).

14. Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

15. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod (§ 420 alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

16. Žalovaný prípustnosť podaného dovolania vyvodzuje z § 420 písm. f/ CSP. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f/ CSP, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

17. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

18. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu vydaných do 30. júna 2016 tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mariaca možnosti jej aktívnej účasti na

konaní (porovnaj R 129/1999 a rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 38/2015, 5 Cdo 201/2011, 6 Cdo 90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnu rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však konečné rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku.

19. Žalovaný poukazuje na to, že odvolací súd vznesenú námietku premlčania odôvodnil len tým, že žalovaný nevzniesol kvalifikovanú námietku premlčania, resp. sa výslovne nedovolal premlčania práva, pokiaľ vo svojom písomnom podaní len všeobecne uviedol, že „rozšírený nárok žalobkyne považuje za premlčaný“. Žalovaný tvrdí, že mu nie je zrejmé, ako treba kvalifikovane vzniesť námietku premlčania. Pokiaľ žalovaný v dovolaní namieta nepreskúmateľnosť rozhodnutia odvolacieho súdu, dovolací súd poukazuje na to, že už dávnejšia judikatúra najvyššieho súdu (R 111/1998) zastávala názor, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia nezakladá zmätočnosť a prípustnosť dovolania; nepreskúmateľnosť bola považovaná len za vlastnosť (vyjadrujúcu stupeň kvality) rozhodnutia súdu, v ktorej sa navonok prejavila tzv. iná vada konania majúca za následok nesprávne rozhodnutie veci (viď § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.). S tým názorom sa stotožnil aj ústavný súd (pozri rozhodnutia sp. zn. I. ÚS 364/2015, II. ÚS 184/2015, III. ÚS 288/2015 a I. ÚS 547/2016).

20. Na zásade, podľa ktorej nepreskúmateľnosť zakladá (len) „inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.“, zotrvalo aj zjednocujúce stanovisko R 2/2016, právna veta, ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“. Zmeny v právnej úprave dovolania a odvolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa podstaty a zmyslu tohto stanoviska nedotkli, preto ho treba považovať aj naďalej za aktuálne.

21. V danom prípade obsah spisu dáva podklad pre uplatnenie druhej vety stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003).

22. Obsah spisu opodstatňuje tvrdenie žalovaného, že odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil spôsobom priečiacim sa zákonu. Žalovaný 29. marca 2016 vzniesol námietku premlčania v stanovisku k vyjadreniu žalobkyne z 8. marca 2016 tak, že uviedol: „zároveň považujeme takto rozšírený nárok žalobkyne za premlčaný“. Súd prvej inštancie sa v odôvodnení nevysporiadal so vznesenou námietkou premlčania. Odvolací súd v odôvodnení len uviedol, že žalovaný nevzniesol kvalifikovanú námietku premlčania, resp. sa výslovne nedovolal premlčania práva, pokiaľ vo svojom písomnom podaní len všeobecne uviedol, že „rozšírený nárok žalobkyne považuje za premlčaný“. Na formu námietky premlčania zákon nestanovuje žiadne požiadavky.

23. Podľa § 124 ods. 1 CSP, každé podanie sa posudzuje podľa obsahu.

24. Podľa základných princípov, konkrétne podľa čl. 11 CSP úkony strán sporu sa posudzujú s prihliadnutím na ich obsah. Pri posudzovaní obsahu úkonov strán sporu sa predpokladá, že každá fyzická osoba konajúca ako strana sporu alebo za stranu sporu má rozumové schopnosti na úrovni priemerne spôsobilé osoby schopnej vnímať a posúdiť v styku so súdom zmysel a účel konania, ako aj jazykové vyjadrenie právnych noriem obsiahnutých v tomto zákone. Súd pri rozhodovaní berie do úvahy len skutočnosti, ktoré vyšli najavo v tomto konaní, ak nejde o skutočnosti všeobecne známe alebo o skutočnosti ustanovené zákonom. Odsek 1 vychádza z citovaného čl. 11 základných zásad CSP. Uvedené ustanovenie treba chápať tak, že súd je povinný vychádzať z obsahu každého podania.

25. Dovolací súd poukazuje na skutočnosť, že pri právnej klasifikácii podania súd vychádza z § 124 ods. 1 CSP (predtým 41 ods. 2 O.s.p.), v zmysle ktorého každý úkon posudzuje súd podľa jeho obsahu, aj keď je úkon nesprávne označený. Ide o dôležité interpretačné pravidlo, ktorého zmyslom je posúdiť podanie tak, aby jeho výklad zodpovedal skutočnej vôli konajúcej osoby v čase urobenia tohto úkonu. Pri posudzovaní procesného úkonu účastníka konania podľa jeho obsahu nemôže súd určitému úkonu dávať iný význam, než ktorý zodpovedá obsahu úkonu, jeho vnútornej skladbe, logike, zvolenej argumentácii, v úkone použitým výrazovým prostriedkom a celkovému zmyslu úkonu účastníka. Ak nastane situácia, pri ktorej je potrebné skúmať otázku, či existuje rozpor medzi prejavom účastníka urobeným v úkone a jeho vôľou, je potrebné akcentovať objektívne hľadisko. Aplikujúc toto hľadisko treba mať pri posudzovaní procesného úkonu účastníka podľa jeho obsahu na zreteli to, ako v ňom bola navonok (objektívne) prejavovaná vôľa konajúceho, nie to, či je subjektívne (zo subjektívneho aspektu účastníka) zhoda medzi navonok urobeným procesným úkonom a vnútornou vôľou toho, kto úkon urobil. Ani podstatný omyl účastníka medzi tým, čo procesným úkonom prejavil, a tým, čo ním prejavíť chcel, nemá na účinnosť už urobeného procesného úkonu žiadny vplyv.

26. Podľa dovolacieho súdu žalovaný opodstatnene namieta nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu, ktoré je príliš formalistické, priečiace sa zmyslu a účelu zákona. Odvolací súd sa žalovaným vznesenou námietkou premĺčania nezaoberal, aj keď mal postupovať podľa obsahu podania, jeho postup, vo vzájomnej súvislosti s konaním a rozhodnutím prvoinštančného súdu, možno považovať za zjavne neodôvodnený a arbitrárny, teda v danom prípade odvolací súd nesprávnym procesným postupom znemožnil žalovanému, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ktorý mal za následok vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP.

27. Z týchto dôvodov dospel najvyšší súd k záveru, že dovolanie žalovaného je podľa § 420 písm. f/ CSP prípustné a rozsudok odvolacieho súdu v jeho potvrdzujúcej časti vo veci samej a v časti náhrady trov konania treba zrušiť v zmysle § 449 ods. 1 v spojení s § 450 CSP.

28. Najvyšší súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

29. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.